

Sygn. akt I CSK 445/17

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Kocon

w sprawie z powództwa K.T.
przeciwko R. sp. z o.o. w W.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 2 grudnia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 360 zł (trzysta
sześćdziesiąt) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 2 grudnia 2016 r. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 26 czerwca 2015 r. i nakazał pozwanej R. spółce z o.o. z siedzibą w W. usunięcia skutków naruszenia dobrego imienia powódki K.T. poprzez zobowiązanie pozwanej do zamieszczenia na stronie internetowej [www.\[...\]](#) bliżej określonego oświadczenia.

Pozwana wniosła skargę kasacyjną, w której żądała uchylenia wyroku Sądu Apelacyjnego w części objętej skargą i w tej części przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni art. 24 § 1 k.c. w zakresie adekwatności sposobu usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych w prasie elektronicznej poprzez publikację oświadczenia, oraz że skarga jest oczywiście zasadna (art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2, 4 k.p.c.).

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania - nie występuje wskazane we wniosku istotne zagadnienie prawne ani potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości. Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. Jak wyjaśniono w orzecznictwie Sądu Najwyższego przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Konieczne jest wyjaśnienie, jakie zagadnienie prawne występuje w sprawie i dlaczego jest ono istotne, albo określenie, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. np. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, Nr 12, poz. 151).

Odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga natomiast wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.).

Skarżący w sposób ogólny odwołał się do wymienionej wyżej przesłanki, przedstawiając pytanie, na które - jego zdaniem - Sąd Najwyższy powinien odpowiedzieć oraz podnosząc, że istnieje potrzeba wykładni art. 24 § 1 k.c. Skarżący nie przedstawił natomiast pogłębionego jurystycznie uzasadnienia mającego przekonać, że występują okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania.

Ponadto, Sąd Najwyższy podkreśla, iż w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. trzeba wykazać, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Nawet jednak w tym ostatnim przypadku należy wykazać, na czym polega i z czego wynika ocena skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Skarżąca nie wykazała, iż zaskarżone orzeczenie jest ewidentnie błędne, zostało ferowane z oczywistym naruszeniem prawa i stąd nie powinno funkcjonować w obrocie prawnym (por. postanowienie SN z dnia 21 maja 2008 r., IV CSK 162/08). Skarżąca przedstawiła jedynie swoją ocenę wyroku i procedowania Sądu Apelacyjnego, szczególnie wskazując na rzekome błędy w postępowaniu dowodowym i wadliwe wnioski. W rzeczywistości skarżąca pragnie z powołaniem się na oczywistą zasadność skargi doprowadzić do ponownej oceny całego materiału dowodowego, który był już oceniony i nie można postawić tej ocenie braku jasności i logiczności.

W tym kontekście Sąd Najwyższy wskazuje także, iż skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia. Jego rozpoznanie nie ma charakteru postępowania w ramach III instancji. Służy realizacji konstytucyjnych i ustawowych zadań Sądu Najwyższego, wśród których pozostają przede wszystkim nadzór nad działalnością sądów powszechnych i wojskowych w zakresie orzekania (art. 183 ust. 1 Konstytucji RP). Zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. Nr 240, poz. 2052 ze zm.), jego obowiązki obejmują zapewnienie jednolitości orzecznictwa i rozstrzyganie zagadnień prawnych. Tym właśnie celom wypada podporządkować także rozstrzyganie skarg kasacyjnych. Z uwagi na powyższe, oceniając wynikającą z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłankę oczywistej zasadności skargi nie da się nie dostrzec, że ma ona charakter wyjątkowy. W konsekwencji w judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi powinna dać się stwierdzić na

pierwszy rzut oka bez zbytniego wgłębiania się w sprawę (por. np. postanowienie z dnia 2 sierpnia 2007 r., sygn. III UK 45/07, nie publ.).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw